Світить місяць серед неба,
Сяють ясні зорі;
Стоїть скеля серед моря,
А на скелі д горі
Стоїть стойку старий жовняр.
Схилився на рушницю:
"Місяченьку, місяченьку
Світлий, круглолиций!
Ти у бога проживаєш,
З морем розмовляєш,
Ти з ясними зіроньками
Землю оглядаєш, —
Чи не бачив мої літа —
Рожеві квіти,
Личко моє мальоване,
Кучерики виті?
Може, вони в чистім полі
Стали десь обозом,
А може, вни квіточками
Цвітуть при дорозі —
При цісарській дороженьці?
Місяченьку-князю!
Чом не прийдуть чорнобриві,
Чом не привітають
Хоть годиночку увечір,
Хоть одну мінутку?..
Місяченьку, місяченьку,
Друже мій, голубку, —
Чом лишили сиротою
Мене на сім світі?..
Місяченьку, місяченьку!
Літа мої, квіти!"

Виймив хустку, повтирався,
Подивився д горі;
Виймив дзеркальце, поглянув —
Тарах! ним у море.
А сам за ним!.. Хвиля ревла, —
Хвиля заніміла;
Місяць утік поза хмару,
А зорі зомліли.